ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **P. S. T.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 11. 2021, č. j. 77 A 58/2021 - 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4 114 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 29. 3. 2021, č. j. MV-17695-5/SO-2021, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 1. 12. 2020, č. j. OAM-12605-23/PP-2020 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně"), kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců"), zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky s poukazem na § 15a zákona o pobytu cizinců,

a dále byla žalobci stanovena lhůta 60 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud"), který shora označeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalované a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Shledal totiž, že se správní orgány nedostatečně zabývaly dopadem rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, zejména pak otázkou narušení jeho vztahu s českou občankou A. C. Podle krajského soudu bylo s ohledem na právní úpravu a judikaturu uvedený dopad nutno zkoumat i v daném řízení, tj. v řízení ve věci povolení k přechodnému pobytu, dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Této povinnosti však správní orgán I. stupně nedostál a žalovaná to nenapravila; bylo proto třeba rozhodnutí žalované zrušit a věc jí vrátit k dalšímu řízení. Další žalobní námitky krajský soud důvodnými neshledal. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalovaná (dále též „stěžovatelka") v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s."). Stěžovatelka nesouhlasí s nosným závěrem krajského soudu, že se správní orgány nedostatečným způsobem zabývaly dopadem rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. K uvedenému stěžovatelka uvedla, že v případě řízení o pobytových oprávněních cizinců se jedná o řízení zahajované na návrh, přičemž řízení je ovládáno zásadou dispoziční. Podle stěžovatelky nebylo v daném případě její povinností zkoumat dopady do soukromého a rodinného života. I v dalším ohledu odpovídal její postup právní úpravě a judikatuře. Argumentace krajského soudu je nepřípadná. Krajský soud pominul, že přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU není jediným pobytovým oprávněním, o které může účastník řízení žádat. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud zaslal kasační stížnost žalobci k vyjádření. Žalobce se v písemném vyjádření ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Podle jeho názoru postup krajského soudu odpovídá právní úpravě a judikatuře správních soudů. Krajský soud došel ke správnému závěru, že bylo povinností správních orgánů i v daném případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Stěžovatelka nedostatečně a nesprávně posoudila přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Krajský soud tedy nepochybil a posoudil podstatnou právní otázku správně. Ani další námitky neshledal žalobce případnými. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky jako nedůvodnou zamítl. Požádal o přiznání náhrady nákladů kasačního řízení.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců, a dále byla stanovena žalobci lhůta 60 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

[7] Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců: *Za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.*

[8] Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců: *Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.*

[9] Podle § 174a zákona o pobytu cizinců dále platí, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

[10] Nejvyšší správní soud neshledal na podkladě stížní argumentace důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu. Krajský soud postupoval při svém nosném závěru (absence řádného zdůvodnění zásahu správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce) v mezích právní úpravy a judikatury.

[11] Jak správně dovodil krajský soud, správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí otázkou posouzení přiměřenosti rozhodnutí do žalobcova života nezabýval, žalovaná se pak v napadeném rozhodnutí uvedenou otázkou zabývala pouze formálně, resp. šablonovitě. Bylo přitom jejich povinností i v daném řízení řádně zkoumat zásah do soukromého a rodinného života. Tento závěr vyplývá z přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle kterého má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, a v návaznosti na který je nutno posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce i přes to, že národní zákonná úprava tuto povinnost výslovně nezakotvuje.

[12] Uvedeným závěrům nemá Nejvyšší správní soud co vytknout. Mají oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 25. 6. 2020, č. j. 4 Azs 258/2017 - 34, ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018 - 27, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 - 32, ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020 - 41, ze dne 4. 5. 2021, č. j. 8 Azs 87/2020 - 86 atp.). Např. v posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že dokonce i v případech, kdy zákon o pobytu cizinců výslovně posouzení přiměřenosti dopadů podle § 174a tohoto zákona nestanoví, je „*třeba se touto otázkou zabývat a přímo aplikovat čl. 8 Úmluvy (...), který stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence (srovnej rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Azs 422/2017 - 29, a ze dne 31. 5. 2018, čj. 5 Azs 46/2016 - 53). Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. S nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života (...) se proto musejí správní orgány vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona.*“

[13] Uvedenou povinnost přitom Nejvyšší správní soud dovodil i v řízeních, ve kterých správní orgány aplikovaly § 15a zákona o pobytu cizinců. K tomu odkazuje soud na rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018 - 30, resp. v něm citovanou judikaturu, ve které byly řešeny i další námitky obsažené v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud souhrnně dovodil, že neshledává případnou argumentaci správního orgánu, že není třeba při zamítnutí žádosti o přechodný pobyt pro nesplnění podmínky podle § 15a zákona o pobytu cizinců důkladně posuzovat nepřiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života. „*Krajský soud v napadeném rozsudku správně odkázal na rozsudek NSS čj. 5 Azs 83/2015 - 31 a citoval z něj závěr, že v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu, je třeba přiměřenost dopadu rozhodnutí posuzovat. Tato povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který Českou republiku zavazuje k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. V citovaném rozsudku NSS posuzoval rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přechodný pobyt podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí bylo dokonce vydáno podle znění zákona o pobytu cizinců účinného do 17. 12. 2015. Situace byla proto v rysech podstatných pro nyní posuzovanou otázku totožná se situací stěžovatelky. Výše zmíněný názor nelze považovat za ojedinělý. Stejný závěr, tj. že je nutné posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele, NSS vyslovil pro žádost podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, čj. 1 Azs 273/2016 - 29, č. 3536/2017 Sb. NSS, bod [60] a [61], nebo v aktuálním rozsudku ze dne 24. 7. 2018, čj. 5 Azs 102/2017 - 35, bod [32]. V obou těchto rozsudcích zamítly správní orgány žádost o povolení k přechodnému pobytu, neboť dospěly k závěru, že žadatel nesplňuje podmínku podle § 15a zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdila, že judikatura správních soudů je v této otázce nejednotná. Z výše uvedeného ovšem plyne, že se jedná o otázku posuzovanou NSS dlouhodobě stejně. Na tom nic nemění ani odkaz stěžovatelky na rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 31 A 143/2017 - 36. Ojedinělý rozsudek krajského soudu nemůže vytvořit rozpor ve správní judikatuře, navíc stěžovatelkou citovaný rozsudek NSS zrušil pro nepřezkoumatelnost svým rozsudkem ze dne 19. 7. 2018, čj. 7 Azs 127/2018 - 47 (...) NSS uzavírá, že judikatura k nutnosti posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu je konstantní, nerozporná a vyžaduje, aby správní orgány přiměřenost posuzovaly. Dojdou-li při posouzení k závěru,*

že jsou zde individuální okolnosti, kvůli nimž by zamítnutí žádosti zasáhlo nepřiměřeně do práv žadatele na soukromý a rodinný život, je nutné dát přednost ochraně těchto základních práv a pobyt povolit.“ Podpůrně srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 6 Azs 321/2020 - 41.

[14] Na uvedeném nosném závěru, na kterém stojí kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu (absence náležitého odůvodnění přiměřenosti dopadů rozhodnutí), nemůže nic změnit ani argumentace uvedená v kasační stížnosti.

[15] Předně je třeba uvést, že důvody správního rozhodnutí musí být vtěleny do jeho odůvodnění, a nikoliv doplňovány až v soudním řízení. Účelem kasační stížnosti není doplňovat argumentaci chybějící v žalobou napadeném rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, č. 73/2004 Sb. NSS). Není přitom sporné, že předmětné pobytové řízení bylo zahájeno na základě žádosti žadatele (žalobce), který má předložit všechny potřebné doklady, resp. tvrdit relevantní informace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017 - 27). I takové řízení je však založeno na zásadě materiální pravdy (§ 3 správního řádu). Naplnění této zásady znamená zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby bylo rozhodnutí správního orgánu v souladu se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy, zásadou proporcionality, zásadou ochrany dobré víry, zásadou nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání (srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2011, č. j. 5 As 42/2011 - 112, ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124, ze dne 27. 2. 2008, č. j. 6 Ads 35/2007 - 92, ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012 - 44, ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018 - 29. V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud dodal, že „*ani případné nesplnění povinnosti součinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení dle § 52 správního řádu totiž nezbavuje správní orgán povinnosti zjistit podstatný skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud měl správní orgán pochybnosti o věrohodnosti žalobcových tvrzení, vhodným nástrojem k jejich odstranění mohl být zejména účastnický výslech žalobce.*“ Soud dále připomíná, že § 174a zákona o pobytu cizinců ukládá správnímu orgánu při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Platí přitom, že správní orgány nemusí posuzovat veškerá kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je třeba zhodnotit důvody specifické pro konkrétní případ (rozsudky ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 32, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 31). Míra a intenzita poměřování těchto zájmů s právem na soukromý a rodinný život je pak přímo odvislá od množství a kvality informací, které dal cizinec správnímu orgánu k dispozici (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2021, č. j. 10 Azs 398/2021 - 47). Jak tedy správně dodal krajský soud, z hlediska žadatelů o předmětný pobyt je pochopitelně žádoucí, aby správním orgánům sami poskytli dostatek tvrzení a nejlépe i důkazů o svých soukromých či rodinných poměrech, neboť jim tím umožní širší přezkum, resp. umožní jim přihlédnout i k těm okolnostem,

které by jinak správním orgánům nebyly zřejmé, neboť jim nejsou dostupné z úředních evidencí či jiných zdrojů. Tento žádoucí postup, který je v zájmu samotných účastníků, však není možno zaměňovat s povinností vyplývající pro správní orgány z § 174a zákona o pobytu cizinců. Této povinnosti však v dané (specifické) věci správní orgány nedostály. Nezkoumaly dopad předmětného rozhodnutí pro žalobcův rodinný a soukromý život, který primárně odvozoval od existence vztahu s českou občankou (A. C.). Správní orgány nezkoumaly ani další žalobcem tvrzené skutečnosti mající relevanci k jeho soukromému a rodinnému životu. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud nepochybil, pokud pro nedostatečné posouzení přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zrušil žalobou napadené rozhodnutí. V podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozsudku krajského soudu.

[16] Nejvyšší správní soud dodává, že rozumí stížní argumentaci stěžovatelky; uvědomuje si i nelehkost zkoumání zásahu do rodinného a soukromého života cizinců. Stejně tak nepřehlédl přístup žalobce, obsah jeho tvrzení a obsah předložených podkladů. S ohledem na výše rekapitulovanou právní úpravu a judikaturu však musí souhlasit se závěrem krajského soudu o nutnosti důkladně zkoumat i v takovém případě dopady pro soukromý a rodinný život žalobce. Ačkoliv obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, je třeba i v daném řízení důkladně zkoumat zásah do rodinného a soukromého života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018 - 30 a v něm citovanou judikaturu).

[17] Nejvyšší správní soud přitom nikterak nezpochybňuje ani východiska judikatury akcentované stěžovatelkou, zejména pak té, kterou vydal Nejvyšší správní soud. V ní však nebyla řešena zcela identická skutková a právní situace, a proto není na danou věc použitelná. To platí i pro rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30 a ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39. V první věci bylo posuzováno zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, v druhé zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, přičemž odlišná byla i celková situace a argumentace účastníků řízení. Nejvyšší správní soud dodává, že každý případ je třeba posuzovat individuálně a s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci (vedle výše uvedených rozsudků srov. např. rozsudky ve věcech sp. zn. 10 Azs 249/2016, sp. zn. 10 Azs 296/2019, sp. zn. 8 Azs 87/2020, sp. zn. 10 Azs 398/2021 atp.). Takto na danou věc nahlížel i krajský soud.

[18] Z hlediska jádra dané věci (absence náležitého odůvodnění) je irelevantní argumentace obsažená v kasační stížnosti stran možnosti žalobce podat žádost o jiné pobytové oprávnění. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 A 152/2017 - 42: *„Stejně tak je dle soudu nepřiměřený další argument správních orgánů, neboť mělo-li by platit, že zásah je přiměřený, pokud si cizinec může požádat o udělení jiného pobytového statusu, pak by rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince přiměřené vždy, neboť zákon o pobytu cizinců žádosti o nižší pobytový status nebrání. Zároveň však z žádného ustanovení zákona o pobytu cizinců nevyplývá žádná záruka, že žalobci bude jiný pobytový*

status přiznán.“ Obdobně viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 5 Azs 28/2020 - 38.

[19] Ani žádná další stížní argumentace neměla potenciál vyvolat zrušení rozsudku krajského soudu. Argumenty kasační stížnosti nepřinesly nic, co by změnilo náhled kasačního soudu na přezkoumávaný rozsudek včetně řízení, jež mu předcházelo. Nejvyšší správní soud nezjistil ani existenci žádné vady, ke které je třeba přihlížet z úřední povinnosti (srov. § 109 s. ř. s.).

[20] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl dle § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[21] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Zamítnutí kasační stížnosti je procesním úspěchem žalobce, jemuž proto svědčí právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti stěžovatelce, která řízení o kasační stížnosti vyvolala, avšak neměla v něm procesní úspěch (rozsudek ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 228/2019 - 66). Tyto náklady se skládají z odměny zástupce žalobce, který je advokátem, za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 ve spojení s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v částce 3 100 Kč, z výdajů zástupce žalobce nahrazované paušálně v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v částce 300 Kč za tento úkon právní služby. Vzhledem k tomu, že advokát žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 714 Kč. Celkem tedy náhrada nákladů činí 4 114 Kč. Uvedenou částku uhradí stěžovatelka žalobci do patnácti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu